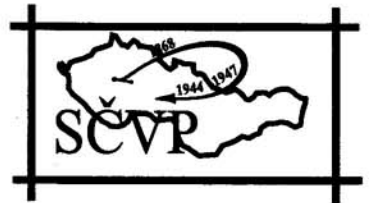

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2010

Výjimka u jednoho Němce

Když Němci obsadili Volyň, tak vězňice ve městě Lucku byla přeplněna ruskými zajatci. Protože jich byly tisíce, tak většina postávala venku za ostatním plotem. Nedostávali jíst, ani pít, a když jsme chodili okolo, bylo nám jich líto. Starostou v naší obci Boratín byl občan Švejdar, na něj jsme se tedy obrátili, jestli by nezkusil domluvit s velitelem vězňice - Němcem, zda bychom mohli zajatcům poskytovat nějaké jídlo. Pan Švejdar slíbil Němci, že když to dovolí, dostane prase. Němec dal souhlas a ve vsi se provedla sbírka brambor, zeleniny i nějakého sádla. Uvařilo se několik pařáků potravy, naplnily se jí mlékárenské konve a odvezly do lágru. Děvčata pak nalávala jídlo vyhladovělým zajatcům sběračkami přes dráty do nejrůznějších nalezených plechovek, neb i do natažených dlaní, když nádob nebylo. Po nějakém čase Němci zjistili, že zajatci se příliš posilnili, tak krmení zakázali pod pohrůžkou, že každého, kdo podá zajatci krajíček chleba, zastříjí. Tím prakticky zajatce odsoudili k smrti. Denně potom odváželi mrtvé do jámy.

Starosta Švejdar se s velitelem vězňice seznámil blíž, neboť ten uměl česky a rád dobře jedl a pil i tu žitnou samohonku. K Švejdarovým často dojížděl a vozil s sebou velmi hezkou milenku - židovku. Ukryval ji pro sebe na židovském hřbitově v nějaké hrobce. Tím jí život zachránil.

V obci vypukl tyfus. U Švejdarových sousedů Albrechtů měli dvě dcery, starší Jiřinku a Zdeňku. Jiřinka tyfrem onemocněla a zemřela. Švejdarovi měli dceru Lidunku a ta také tyfem onemocněla. Okamžitě ji izolovali v samostatné světnici a najali ošetřovatelku, která absolvovala ošetřovatelský kurs. Přihlásila se dobrovolně, i když věděla, jakému riziku se vystavuje. Jmenovala se Dobra Šebestová a chodila jsme spolu do jedné třídy ve škole v Lucku. Za války pracovala v polní nemocnici a mimochodem asistovala také u mé operace po frontovém zranění. Vrátil se však ke Švejdarům. Celá rodina nesměla k nemocné vstoupit. Přijel na návštěvu Němec, který se jmenoval Geršlager a když mu sdělili, že jejich dcera má tyfus, uklidnil je, že zítra pojedou do Berlína, přiveze léky a dcera se uzdraví. Skutečně přivezl injekce a Ludmilu zachránil, ale vypadaly jí všechny vlasy, jen se jí leskla holá lebka. Později vlasy zas narostly.

Němci vydali nařízení, že každá obec musí vyslat určitý počet mladých lidí do Německa, aby nahradili jejich muže na frontě. Když Němec požádal Švejdar, že musí také nějaké lidi vyčlenit, starosta se snažil Němce obložit, aby to nějak zařídil a mladí do Německa nemuseli. Ten slíbil, že se o to pokusí a skutečně druhý den přijel a oznámil, že v Lucku je velitel-šéf přes celou Volyň, je šlechtického rodu a pořádá velké hostiny. Nemá však pořádného kuchaře a když mu Švejdar sežene kuchařky, tak nemusí nikoho poslat do Německa. U našich sousedů měli dceru Marii. Dělal vychovatelku dětí ve Vídni u nějakého doktora, uměla německy a byla ochotna nastoupit jako kuchařka.

Za Poláků provozovala internát pro děti z odlehklých míst, docházejících do české školy v Lucku. Měla bohaté potřebné zkušenosti. Přihlásila se také Anička Albrechtová, ráda vařila a pekla dobré dorty. Němci byli spokojeni a děvčata také. Do Německa nemusel z vesnice nikdo. I když se často děvčata musela před opilými Němci zamykat, důležité je, že se vždy najdou lidé, kteří druhým v nouzi pomohou.

Vzpomínal Ladislav Opočenský

65 výročí

ukončení 2. světové války

si připomněli členové SČVP v regionu Cheb. Z podnětu ThDR Jana Krivky se konala u pomníku obětí války ve Františkových Lázních, kde je uložena i prst z dukelského bojiště a Českého Malína, smuteční panychida. Bohoslužbou a položením květin jsme uctili památku všech, kteří obětovali své životy za naši svobodu!

Vladimír Zýval

Česká Televize, K rukám gen. Ředitele Janečka Věc: Protest

Jsem Volyňský Čech, který od 17. 7. 1945 žil 15 let v obci Vyskov v Č. na Zatecku, vzdálené od Postoloprte 5 km. Již tehdy se v obci mluvilo o tom, že vraždy v Postoloprtech v květnu a červnu 1945 mají na svědomí gardisté, samozvaní ozbrojenci, rekrutovaní z polokriminálního prostředí.

Otec Václav Zich, účastník 1. a 2. odboje, pohřbil dne 15. 9. 1944 svou dceru a moji sestru Annu Zichovou u polského Krosna, kde padla v bojích u Dukly v západních Karpatech. Spolu s dalšími členy naší širší rodiny jsme převzali přidělené usedlosti čp. 5 a čp. 7 po odsunu sudetských Němců v r. 1946. Převážná část z nich dnes již nežije.

Ve jménu jejich památky protestuji proti formě, jakou Vaše redakce zvolila u publicistické relace „Zabíjení po Česku“, vysílané na stanici ČT 2 dne 6. 5. 10. Nesouhlasím s tím, že byli vražděni němečtí civilisté ve jménu pomsty za násilí, kterých se dopouštěli Němci na Čechách. Protestuji ale proti tomu, aby do popisované tragédie byla zatahována ta část Svobodovy armády, kterou tvořili volyňští Češi. Náš přítel pan Josef Holec redaktorovi panu Vondráčkovi jasně dokazoval údaje z vlastního válečného deníku, že „Svobodovci“ byli převlečení na Zatecko v polovině července 1945, tj. dávno po zmiňovaných událostech v Postoloprtech. To ovšem v reportáži nezapadlo. Místo toho pan Vondráček dal dostatečný prostor k vyjádření pamětníkům a přímým účastníkům tragédie. Z dodatečného policejního vyšetřování v roce 2007 jsou známí hlavní viníci tragédie.

Celá relace vyzněla jako tendenčně zaujatá a podivně časově realizovaná před oslavou 65. výročí vítězného konce 2. světové války a konáním sudetoněmeckého sjezdu v Německu. Zajímalo by mne, kdo si tuto relaci objednal a kdo ji financoval. Mrzí mě, že v době, kdy se po 65 letech snažíme ve veřejných médiích seznamovat českou společnost o existenci, životě a zásluhách naší komunity (Sdružení Čechů z Volyň - SČVP), zveřejníte nepravdivou a nás poškozující informaci.

Proto Vás žádám, pane generální řediteli Janečku, abyste učinili nápravu v příslušné redakci tím, že dodatečně v nějaké další relaci, např. „Reportéři ČT“ doplníte své zveřejněné údaje.

Očekávám Vaši odpověď, za níž Vám předem děkuji a jsem s pozdravem

Ing. Miroslav Zich,

Tyršova 510/9, Liberec 5, 460 01, tel.: 607 137 230

Souhlasím: Josef Holec,

Dukelská 1964, Žatec, 438 01, tel.: 415 711 614

Na vědomí: Oldřich Rejchrt, předseda SČVP

Oslava výročí

Několikrát, při hledání programu na televizní obrazovce, jsem zahlédla přípravu rekonstrukce nějakého boje z 2. světové války. Z několika vět doprovodné informace bylo zřejmé, jak náročná a zodpovědná je to práce, aby scény byly věrohodné a nenapadnutelné eventuálními účastníky či pamětníky těch událostí, nemluvě o tom, jak drahá je to záležitost.

Napadlo mě jen, proč to dělají. Jakoby nestačily, pro představu, jak se lidé legálně zabíjejí, dokumentární snímky ve zprávách z míst, kde se dnes skutečně válčí a jakoby civilizovaná společnost 21. století mi také dovoluje zmáčkout knoflík ovladače a se zdůvodněním si svého stařeckého pohledu na světové dění nesouhlasit s takovými filmy a dívat se na jiný program.

Květen tohoto roku se vyznačoval oslavami 65. výročí ukončení 2. světové války. Bylo mnoho příležitostí účastnit se těchto akcí a dle osobních možností jsem se některých zúčastnila. Mimo pietní akce na litoměřickém hřbitově u památníku obětem 2. světové války a vzpomínkových akcí ČsOL jsem využila mimořádně pěkného počasí dne 22. 5. 2010 a bohaté nabídky programů Kulturního zařízení města Roudnice nad Labem u příležitosti oslavy 65. ukončení 2. světové války, 100. výročí Galerie moderního umění v Roudnici n. L., 100. výročí předání do užívání roudnického mostu a 10. výročí založení Salonního orchestru v Roudnici n. L.

Program těchto akcí byl bohatý a bylo z čeho vybírat. Tak mimo jiné byla umožněna na Labi atraktivní projížďka lodí Albia, spojená s výletním vláčkem projíždějícím ulicemi města. Na Husově náměstí šířili radost a veselí svou produkcí hudební nadšenci. Na náměstí Jana z Dražic byla uspořádána přehlídka vojenské techniky z 2. světové války a přehlídka historických vozidel. Den otevřených dveří v Podřipském muzeu poskytl též mimořádně zajímavou přednášku o historii vzniku a předání do užívání roudnické dominanty-mostu před 100 léty. Vedle řady dalších programů pozornost občanů poutala příprava dobrovolné akce k oslavě 65. výročí ukončení 2. světové války, již byla úkážka boje místních povstalců s ustupující německou armádou v okolí roudnického mostu dne 9. 5. 1945.

Musím se přiznat, že nehledě na snahu pořadatelů provést tuto ukázkou co nejvěrněji mi do oslav pozoruhodných událostí nezapadla dobře. Ohlušující třesk zbraní nejrůznější ráže, rozpoutávající se boj, padající ranění i mrtví na bojové ploše, vyděšené civilisté, obětavé ošetřovatelky, zachraňující život těm, kteří jsou paradoxně právě legálně stříleni, když už se střílet nemělo, mi navozovalo mrazivé vzpomínky na prožitě události z doby války.

O to příjemnější a cílevědomější byla oslava 10. výročí vzniku nového hudebního tělesa v Roudnici n. L. Salonního orchestru. Tento orchestr formoval a vyzvedl na současnou vynikající úroveň, většinou z absolventů Roudnické hudební školy, také její absolvent nyní již PhDr. Ondřej Šedivý. Dalším studiem mnoha odborných uměleckých škol, Pedagogické fakulty UK, dirigentské a sbornírovské praxe doma i v zahraničí získal tu nejvyšší profesionální odbornost a doktorát filozofických věd. V tento den oslav 10. výročí orchestru byl pod jeho skvělou taktovkou

